

- b) oznaczanie wysokości stopy dyskontowej oraz stawek procentowych i prowizyjnych;
- c) nadzór nad czynnościami organów wykonawczych Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przeprowadzanie kontroli działalności, bilansów i sprawozdań;
- d) zatwierdzanie preliminarza wydatków;
- e) przedkładanie Ministrowi Skarbu wniosków, dotyczących spraw organizacyjnych, zmian personalnych w składzie Naczelnej Dyrekcji oraz pracowników Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, zmian przepisów służbowych, uposażeniowych, emerytalnych i dyscyplinarnych oraz wszelkich innych spraw wychodzących poza ramy bieżącego interesu bankowego.

§ 2. Rada Nadzorcza spełnia powierzone sobie czynności kolegiąlnie pod przewodnictwem Prezesa Komitetu Organizacyjnego Banku Polskiego względnie zastępcy, wyznaczonego w tym celu przez Ministra Skarbu.

Na podstawie protokółarnie przyjętej uchwały Rada Nadzorcza może wykonanie pewnych czynności, należnych do jej kompetencji, powierzyć poszczególnym swoim członkom, Rada Nadzorcza może również powoływać do poszczególnych czynności biegłych i ekspertów.

§ 3. Przewodniczącemu Rady Nadzorczej przysługuje prawo zawieszania uchwał, które, zdaniem jego, wykraczają przeciwko ustawom lub interesowi państwowemu. Zawieszone uchwały winny być niezwłocznie przedstawione do ostatecznej decyzji Ministrowi Skarbu.

§ 4. W posiedzeniach Rady Nadzorczej przyjmować będzie z głosem doradczym udział delegat Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Wszelkie koszty, związane z pracami Rady Nadzorczej, obciążają budżet Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

139.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 7 lutego 1924 r.

o zmianie i uzupełnieniu warunków wypuszczenia serii I-ej 10% pożyczki kolejowej.

Na podstawie § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serii I-ej 10% pożyczki kolejowej (Dz. U. R. P. № 5, poz. 40) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy sprzedaży serii I-ej 10% pożyczki kolejowej będą przyjmowane, jako wpłaty do wysokości 50% nabywanej kwoty, obligacje 8% państwowej pożyczki złotej z 1922 roku według wartości imiennej odcinka złotowego z doliczeniem wartości bieżącego kuponu złotowego. Wartość odcinka markowego i bieżącego kuponu markowego będzie wypłacana w gotówce.

Obligacje 8% państwowej pożyczki złotej z 1922 r. będą przyjmowane jako wpłaty przy sprzedaży obligacji 10% pożyczki kolejowej jedynie przez Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 2. § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dn. 19 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serii I-ej 10% pożyczki kolejowej (Dz. U. R. P. № 8 poz. 83) otrzymuje brzmienie następujące:

Do czasu podjęcia przez Bank Polski wymiany biletów bankowych na kruszec należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje Serji I-ej 10% pożyczki kolejowej wypłacana będzie w walucie polskiej według kursu dziennego franka złotego, obowiązującego w dniu dokonania wypłaty w myśl obwieszczenia Ministra Skarbu, wydanego na mocy art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044), z chwilą zaś uchylenia pomienionej ustawy według kursu franka złotego w dniu dokonania wypłaty, ustalonego w sposób, który wskaże Minister Skarbu.

Z chwilą podjęcia przez Bank Polski wymiany biletów bankowych na kruszec i przez czas trwania tej wymiany, należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje wypłacać się będzie w biletach bankowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszka*

140.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 1 lutego 1924 r.

w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Skarbu i Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. P. P. P. № 20, poz. 229) oraz art. 9 ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395) zarządza się co następuje:

§ 1. Na zasadzie punktu b) art. 1 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 20, poz. 229)

wydawane będzie drzewo opałowe dla szkół, urzędów i zakładów użyteczności publicznej i niezamożnej ludności w razie stwierdzenia przez władze administracyjne I instancji w trybie ustanowionym w § 5 niniejszego rozporządzenia, że zachodzi potrzeba wydania drzewa opałowego, oraz że potrzeba ta bez pomocy Państwa zaspokojona być nie może.

§ 2. Na cele wyszczególnione w § 1 niniejszego rozporządzenia wydawane będzie drzewo za opłatą po cenach ustanowionych w sposób określony w §§ 9 i 10 niniejszego rozporządzenia z lasów państwowych oraz z zajętego na te cele drzewa opałowego w lasach prywatnych.

§ 3. Zajęcia drzewa opałowego w lasach prywatnych dokonywają w miarę potrzeby władze administracyjne I instancji po wysłuchaniu właściwego inspektora, względnie komisarza ochrony lasów, w ilości jednak nie większej, niż rocznie półtora metra przestrzennego z 1 ha w lasach wolnych od serwitutów i 1 metr przestrzenny z 1 hektara zadrzewionej powierzchni w lasach obciążonych serwitutami.

§ 4. Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji w przedmiocie zajęcia drzewa opałowego można w ciągu dni 14 od dnia doręczenia wnieść za pośrednictwem władzy, która orzeczenie wydała, odwołanie do władzy administracyjnej II instancji.

Zgłoszenie odwołania nie ma mocy wstrzymującej wykonania orzeczenia, jeżeli wstrzymanie wykonania zagrażałoby interesowi publicznemu.

§ 5. Władza określona w § 3 dokonywa przydziału drzewa przekazanego z lasów państwowych oraz drzewa zajętego w lasach prywatnych dla instytucji i osób w § 1 wymienionych za pośrednictwem gmin.

Interesowane gminy sporządzą i prześlą właściwej władzy administracyjnej I instancji wykaz instytucji niepaństwowych i osób niezamożnych, potrzebujących drzewa opałowego, z wyszczególnieniem ilości pieców w instytucjach, lub w mieszkaniach osób, które mają otrzymać drzewo.

Przydział drzewa dla instytucji państwowych następuje bezpośrednio na podstawie zapotrzebowania, zgłoszonego przez nie u władzy, na wstępie wymienionej, z wyszczególnieniem również ilości pieców.

§ 6. Na jeden piec można przydzielić rocznie w szkołach i zakładach użyteczności publicznej najwyżej 6 metrów przestrzennych szczapowych lub krąglakowych, względnie 8 metrów przestrzennych karpinowych, względnie 12 metrów przestrzennych gałęziowych drewna opałowego miękkiego; do ogrzewania w innych budynkach mieszkalnych można przydzielić rocznie na jeden piec najwyżej dwie trzecie części wymienionych wyżej ilości; dla pieców kuchennych, czynnych cały rok, można przydzielić rocznie na jeden piec najwyżej podwójną ilość drewna, jaka jest oznaczona dla pieców do ogrzewania w innych budynkach mieszkalnych.

§ 7. Uprawniony do poboru drzewa winien przed pobraniem drzewa z lasu zapłacić właścicie-

lowi lasu należność według cen ustanowionych w sposób określony w §§ 9 i 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Właściciel lasu ma wydać drzewo albo w stanie wyrobionym, albo—w braku tegoż—na pniu osobom i instytucjom, uprawnionym do jego pobrania, bezzwłocznie po wykazaniu się przydziałem i zafiarowaniem w gotówce należytości w myśl § 7. Na opał nie może być wyrabiane drzewo użytkowe.

§ 9. Cenę drzewa opałowego na pniu za jeden metr przestrzenny, jak również cenę drzewa wyrobionego określać będą na podstawie średnich cen targowych właściwi wojewodowie, po zasięgnięciu opinii komisji.

Komisje składają się: z zastępcy wojewody jako przewodniczącego i czterech członków, a mianowicie po jednym urzędniku z etatów Ministerstwa Robót Publicznych i Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych wyznaczonych przez wojewodę, oraz z delegata Ministerstwa Skarbu i jednego z właścicieli lasów, położonych na obszarze województwa. Do ważności uchwał komisji konieczną jest obecność Przewodniczącego i pierwszych trzech członków.

§ 10. Oznaczenie cen winno się odbywać każdego miesiąca dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, z których drewno opałowe jest pobierane, przyczem wysokość cen będzie uzależniona od stosunków lokalnych i eksploatacyjnych. Zapłata za przydzielone interesowanym drewno opałowe ma nastąpić według cen obowiązujących w dniu wywozu drewna z lasu.

§ 11. Odwołanie od orzeczeń wojewody, wydanych w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia rozstrzyga Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zarządzeń, wpływających z zajęcia drewna.

§ 12. Drewno opałowe winno być zabrane z miejsca wyznaczonego najdalej w ciągu miesiąca odnośnie do drzewa w stanie wyrobionym, a w ciągu dwóch miesięcy odnośnie do drzewa na pniu, licząc od dnia rzeczywistego wydania drzewa uprawnionemu przez właściciela w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia. W razie niezabrania drewna przez uprawnionego do poboru w tym terminie dysponuje niem swobodnie właściciel lasu.

§ 13. Władze administracyjne obowiązane są na prośbę uprawnionego udzielić potrzebnej pomocy do wykonania orzeczeń i zarządzeń wydanych przez te władze w granicach niniejszego rozporządzenia.

§ 14. Wydane drzewo opałowe winno być użyte tylko na cele wyznaczone i nie może być sprzedane lub wogóle odstąpione osobom trzecim.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1923 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Skarbu w przed-

miocie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym (Dz. U. R. P. № 54, poz. 379).

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Rybczyński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

141.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 8 lutego 1924 r.

w sprawie taryfy na przewóz towarów w ruchu tymczasowym na budujących się liniach Kutno-Płock i Kutno-Zgierz.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o tymczasowym przekazaniu Ministrówi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów, oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Na budujących się liniach kolejowych Kutno-Płock i Kutno-Zgierz zostaje dopuszczony, do czasu otwarcia ruchu normalnego, przewóz towarów na podstawie przepisów poniższych:

1) Przewóz towarów, należących do właścicieli prywatnych, odbywa się tylko w miarę możliwości, o ile przewóz podobny nie przeszkadza budowie kolei, za zezwoleniami.

2) Zezwoleń na przewóz udzielają: prezes Dyrekcji Budowy, względnie odnośni naczelnicy jej oddziałów.

3) Po otrzymaniu pozwolenia na przewóz należy zamawiać wagony na stacjach końcowych Kutno lub Płock, względnie Kutno lub Zgierz, na ogólnych zasadach t. j. piśmiennie z pobraniem kaucji w wysokości postojowego za pierwszy dzień przetrzymania wagonu. Wagony dostarczane będą w zależności od posiadania wolnego taboru.

4) Przewóz jest dokonywany tylko w ładunkach wagonowych na zasadzie listu przewozowego, zaopatrzonego w napis: „Dla ruchu tymczasowego na budującej się linii Kutno-Płock“, względnie „Dla ruchu tymczasowego na budującej się linii Kutno-Zgierz“.

5) Opłaty taryfowe wyraża się w jednostkach taryfowych, równych 1/100 franka złotego, kurs którego będzie ogłaszany przez Ministra Skarbu.

6) Za przewóz wagonu ładownego lub próżnego od stacji Kutno albo Płock, względnie Kutno albo Zgierz, do miejsca wyładowania lub naładowania i z powrotem, bez względu na odległość, pobiera się przy zamawianiu wagonu opłaty następujące:

a) na linii Kutno-Płock po 3400 jednostek taryfowych od wagonu,

b) na linii Kutno-Zgierz po 4200 jednostek taryfowych od wagonu.

Wyjątek stanowią wagony 30-tonnowe, za przewóz których opłaty powyższe pobiera się z podwyższeniem o 100%, czyli dwukrotnie.

7) Kolej nie ponosi żadnej odpowiedzialności za terminowość dostawy, jak również za straty wynikłe wskutek zaginięcia, braku wagi lub uszkodzenia przesyłki.

8) Nadawcy przysługuje prawo wyznaczenia dozorczy, towarzyszącego ładunkowi, za przejazd którego kolej osobnej opłaty nie pobiera.

9) Naładowania i wyładowania wagonu dokonywa nadawca, względnie odbiorca przesyłki. Czynności ładunkowe powinny być dokonane w ciągu 6 godzin od chwili podstawienia wagonu. Za czas przetrzymania wagonu, stwierdzony przez funkcjonariuszy Dyrekcji Budowy, stacja, przyjmująca wagon z powrotem (oprócz wagonów 30 tonnowych i wagonów-kotłów, czyli cystern), pobiera:

a) za rozpoczętą pierwszą dobę (24 godziny) po upływie terminu, wolnego od postojowego i za jeden wagon — 1200 jednostek taryfowych,

b) za rozpoczętą drugą dobę i za jeden wagon — 1200 jednostek taryfowych,

c) za rozpoczętą trzecią i każdą następną dobę i za jeden wagon — po 1800 jednostek taryfowych.

Za przetrzymanie zaś wagonów 30 tonnowych i wagonów-kotłów (cystern) pobiera się:

a) za rozpoczętą pierwszą dobę (24 godziny) po upływie terminu, wolnego od postojowego i za jeden wagon — 1800 jednostek taryfowych,

b) za rozpoczętą drugą dobę i za jeden wagon — 1800 jednostek taryfowych,

c) za rozpoczętą trzecią i każdą następną dobę i za jeden wagon — po 2500 jednostek taryfowych.

10) W razie uszkodzenia wagonu podczas czynności ładunkowych, wysokość odszkodowania winna być określona i pobrana dodatkowo od osoby, która wagon zamówiła, na stacji Kutno lub Płock, względnie Kutno lub Zgierz.

11) Jeżeli uszkodzenie wagonu nastąpi na miejscu naładunku lub wyładunku na linii i wagon wysłany być nie może, to wysokość odszkodowania określa naczelnik odnośnego oddziału Dyrekcji Budowy.

12) Na życzenie właścicieli towarów prywatnych, po uprzednim wyjednaniu przez nich zezwolenia Prezesa Dyrekcji Budowy, względnie odnośnych naczelników jej oddziałów, na terenie kolejowym stacyjnym, wyznaczonym przez władze kolejowe, mogą być składane czasowo, nie dłużej jednak, niż na przeciąg dni trzech, towary, podlegające naładowaniu i wysłaniu przez nadawców lub wyładowaniu i zabrananiu przez odbiorców, z uiszczeniem opłaty po 200 jednostek taryfowych za każdą rozpoczętą dobę od ładunku całowagonowego z tem jednak, że część ładunku uważana być winna za ładunek całowago-